

Čís. 303.

Zákon ze dne 14. dubna 1920**o zubním lékařství a zubní technice.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Zubní lékařství, jehož součástí jest umělá náhrada zubův a chrupu, jest odvětvím vědy a umění lékařského. Vykonávati odborně zubní lékařství a s ním spojenou umělou náhradu zubův a chrupu mohou jenom lékaři, to jest doktoři veškerého lékařství, kteří jsou oprávněni vykonávati lékařskou praxi v Československé republice a kteří mimo to nabyli k tomu zvláštní způsobilosti na státním ústavu pro zubní lékařství, a tím práva na titul zubního lékaře. Ústav ten zřídí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ve srozumění s ministerstvem školství a národní osvěty.

Lékaři, vykonávající zubní lékařství, jsou oprávněni míti síly pomocné. K výkonům lékařským mohou býti přibráni pouze lékaři.

§ 2.

Živnost zubní techniky mohou vykonávati, a to doživotně, jenom ti zubní technikové, kteří do vydání tohoto zákona nabyli příslušného živnostenského oprávnění, a to jen v rozsahu, jak platnými ustanoveními v jednotlivých součástech Československého státu stanoveno.

Oprávnění ku provozování zubní techniky mohou po vyhlášení tohoto zákona nabýti pouze osoby, které v den vyhlášení zákona plně vyhovují podmínkám, jež jsou podle ustanovení do té doby platných v jednotlivých částech Československého státu stanoveny pro nabytí koncese neb oprávnění ku provozování zubní techniky. Mezi ty, kterým se má dostatí této výhody, budtež poiaty — splní-li ostatní předepsané podmínky — i osoby, které v den vyhlášení tohoto zákona mají odbytu 3letou učební dobu a mají výuční vysvědčení. Pro udělení těchto koncesí a pro nabytí těchto oprávnění jsou směrodatna ustanovení, platná v době vyhlášení zákona v jednotlivých součástech československého státu. Které předpisy mají platiti pro Hlučinsko, stanoví se nařízením.

§ 3.

Koncesování neb oprávnění zubní technikové, kteří do roka po vyhlášení tohoto zákona (§ 2, odst. 1.), po případě do roka po udělení koncese, nebo po nabytí oprávnění (§ 2, odst. 2.), vykonají zvláštní praktickou zkoušku před komisí za tím účelem jmenovanou, mohou výjimečně doživotně vykonávati svou živnost v rozsahu stanoveném v § 4.

Ustanovení toto platí také pro zubní techniky, kteří nevykonali zkoušku ve smyslu nařízení bývalého uherského ministerstva vnitra, čís. 112.026 z roku 1911, které opravňovalo zkoušené zubní techniky ku provozování zubní techniky v rozšířeném rozsahu v nařízení tomto výtčeném.

Koncesování nebo oprávnění zubní technické, kteří v den vyhlášení zákona jsou nejméně dvacet let činni v zubní technice, mohou býti od vykonání zkoušky osvobozeni po slyšení příslušného společenstva (gremia), živnostenským úřadem II. instance v dohodě s úřadem, který obstarává veřejnou správu zdravotní ve II. instanci.

Pravidla o praktické zkoušce a složení zkušební komise určí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy nařízením v dohodě s ministerstvem obchodu.

§ 4.

Zubní technikové, kteří vykonali s úspěchem praktickou zkoušku (§ 3, odst. 1. a 2.), jakož i kteří od této zkoušky byli osvobozeni (§ 3, odst. 3.), mohou mimo oprávnění v § 2, odst. 1., zmíněná vykonávati veškery výkony na zubech a chrupu, jaké jsou nutny k tomu, aby mohli provéstí umělou náhradu zubův a chrupu. Jako průkaz pro toto oprávnění bude jim zkušební komisí vydáno vysvědčení.

§ 5.

Zubní technikové, kteří s úspěchem vykonali praktickou zkoušku podle § 3, odst. 1. a 2., nebo podle nařízení bývalého uherského ministerstva vnitra, čís. 112.026 z roku 1911, anebo, kteří od zkoušky byli osvobozeni (§ 3, odst. 3.), směji užívati označení „zkoušený zubní technik“.

Zubní technikové ostatní směji užívati jedině označení „zubní technik“.

Všechny ostatní tituly a označení jsou zakázány.

§ 6.

Oprávnění lékařův a ranhojičů, kteří v době vyhlášení zákona již vykonávají zubní lékařství a umělou náhradu zubův a chrupu, jest tímto zákonem nedotčeno.

Až do doby, kdy bude po prvé skončen výcvik lékařův v státním ústavě pro zubní lékařství (§ 1), může ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy po slyšení příslušné lékařské komory a příslušné lékařské fakulty povolovati jednotlivým lékařům (doktorům veškerého lékařství) přiměřeně kvalifikovaným, aby vykonávali odbornou praxi zubního lékaře.

§ 7.

Přestupky tohoto zákona, pokud nejsou trestny podle ustanovení živnostenského řádu a pokud nepodléhají trestu přísnějšimu, trestají úřady, které obstarávají zdravotní službu v I. stolici, po-

kutou od 100 Kč do 1000 Kč neb vězením (na území kdysi uherském uzamčením) v trvání od 10 dnů do 3 měsíců. Při opakování může být vysloven hned trest vězení neb ztráta koncese (oprávnění).

§ 8.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Všechna dosavadní ustanovení, vydaná dřívějšími vládami v součástech nynějšího státu československého, jimiž byla upravena živnost zubní techniky, se zrušují, pokud jejich platnost se dočasně nezachovává tímto zákonem.

§ 9.

Provedením tohoto zákona se pověřuje ministr veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a ministr obchodu, průmyslu a živností ve srovnání s ministrem školství a národní osvěty.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Heidler v. r.,

Dr. Hodža v. r.,

v zastoupení nepřítomného ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

Čís. 304.

Zákon ze dne 15. dubna 1920,

kterým se zrušují ustanovení obecních zřízení a městských statutů o právu měšťanském.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Ustanovení obecních zřízení (městských statutů) o měšťanech a právu měšťanském se zrušují.

§ 2.

Užitky z obecního jmění (ústavů, fondů), které byly dosud vyhrazeny měšťanům, plynou do obecní pokladny.

Pokud požitky nadací vázány byly podmínkou měšťanství, nastupuje místo této podmínky příslušnost k obci.

Správa ústavů, fondů a nadací měšťanských, určených pro měšťany určité obce, a propůjčování požitků z nich, pokud již nebyly vykonávány orgány obecními, přecházejí na orgány tyto.

§ 3.

Osobám nemajetným, kterým z ústavů, fondů a nadací, zmíněných v § 2, byly již pravoplatně přiznány užitky, vyhrazené dosud měšťanům, po-

nechávají se tyto užitky nadále za stejných podmínek a ve stejné míře, avšak nejvýše na dožití dočasného poživatele.

§ 4.

Na nemovitosti, ze kterých jako z obecního statku podle ustanovení obecního zřízení (městských statutů) brali užitky a požitky měšťané, vztahují se ustanovení zákona ze dne 17. července 1919, č. 421 Sb. z. a n.

§ 5.

Ustanovení tohoto zákona vztahují se jak na obce, tak i na osady.

Na Slovensko se zákon tento nevztahuje.

§ 6.

Práva užívací nebo poživací, na nemovitostech obce v pozemkových knihách pro měšťany (měšťanstvo) zapsaná a podle tohoto zákona zrušená, buďtež na návrh obce nebo dohlédacího úřadu v pozemkové knize vymazána.

§ 7.

Zákon tento počíná působiti dnem svého vyhlášení. Provéstí jej ukládá se ministru vnitra.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Čís. 305.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 26. dubna 1920,

jímž se prozatímně upravuje zřízení a působnost zemědělské rady pro Slovensko.

Na základě uh. zák. čl. LXIII. z r. 1912 a zák. čl. L. z r. 1914 se nařizuje:

§ 1.

Za účelem soustavné péče o zemědělství a o sociální, osvětové a hmotné potřeby zemědělského obyvatelstva a za účelem hájení a zastupování zemědělských zájmů na Slovensku se zřizuje zemědělská rada pro Slovensko se sídlem v Bratislavě.

§ 2.

Zemědělské radě náleží zvláště:

1. Aby v záležitostech, týkajících se zájmu zemědělství a zemědělského obyvatelstva, podávala vládě a veřejným úřadům dobrá zdání nebo samostatné návrhy,